

escolares han entrado en "el juego" que se les ha brindado, en el momento de la elección de sus propios delegados. Ingénua y admirable predisposición a considerar la democratización de la enseñanza como un fenómeno "de facto", y no como un simple revoque de fachada...

Pues de ese "conflicto de intereses" al que antes aludíamos, y que es a la vez, un conflicto económico, ideológico y cultural, surgen las verdaderas raíces del problema. Y de su enmascaramiento con coartadas de todo tipo brota la manipulación que, desde muchos frentes contrapuestos, los adultos (hay que volverlos a citar nuevamente: Estado, Centros, Padres, Profesores, etc) ejercemos sobre los escolares.

¿Por qué no considerar que los Consejos de Centro, y los de Dirección, y las Asociaciones de Padres y de Alumnos, etc ... sólo tendrán oportunidad real en la medida en que sea posible una acción mancomunada en el ejercicio de las libertades y derechos democráticos, en cada Centro, y sin exclusiones?

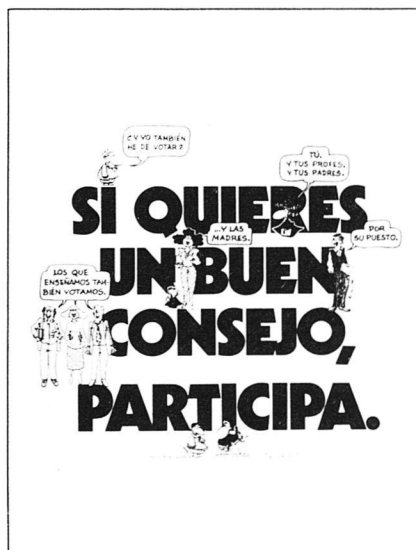
¿Por qué olvidar el "eterno problema" de que el Estado y el Sistema, la Sociedad en su conjunto -la de los adultos, claro- busca su propia "continuidad" a través de la prolongación de su propia "escala de valores" -léase, visión del mundo, etc. en la conciencia ideológica de los jóvenes?

¿Por qué no denunciar el empecinamiento del Estado en negarse a reconocer el problema de la "homologación" de todos los trabajadores de la enseñanza, en su doble vertiente -laboral y económica-; y por lo demás única salida viable a una situación totalmente injusta y discriminatoria que debería hacer sonrojar de vergüenza a un gobierno supuestamente socialista?

¿Por qué no reconocer autocríticamente que entre los "profesionales" de la enseñanza -nunca suficientemente reciclados en el hermoso pero duro ejercicio de los derechos y libertades democráticas- aún provocan sobresaltos y resquemores la apelación a dichos derechos y su aplicación estricta exigida por los jóvenes -alumnos, estudiantes: en consecuencia, trabajadores y ciudadanos? ¿Acaso el miedo a la inviabilidad de determinadas actitudes no ya trasnochadamente "autoritarias", sino, lo que es peor, pseudo-democráticamente "paternalistas" -de democracia controlada y vigilada -nos haga añorar los viejos tiempos en los que- única ventaja de la dictadura- la aspiración a la libertad de enseñanza era un mero recurso retórico (un simple "bla, bla, bla" teórico)- y no el ejercicio cotidiano de una puesta en práctica profesional y personal aula por aula e individuo por individuo?

Si todos los que viajamos en este tren a cuya última estación no sabemos si llegaremos, nos replanteáramos algunas de dichas cuestiones, tal vez en una próxima parada -unas futuras elecciones en los centros- pudiéramos empezar a hablar de logros y no de fiascos. Pero en cualquier caso la fruta sigue aún verde en el árbol. Y el resto en silencio.

Antoni Figuera Salvà
Llicenciat en Filosofia i Lletres

PARLAMENT ACTE DE PROCLAMACIÓ PREMIÈ O.C.B.

Amics, amigues bon vespre,

L'ensenyament, el món educatiu, conformen un dels pilars bàsics sobre el qual es fonamenta la normalització.

Els infants d'avui seran els ciutadans de demà. La llengua que avui parlen serà la llengua que parlarà la societat de demà.

Després de nou anys de Decret de Bilingüisme i de quasi tres de Llei de Normalització, les estadístiques, el cens, ens diuen que no anam per bon camí: el castellà de cada dia és més la llengua de la joventut, la llengua dels infants. I d'això n'hem d'agair bona part al sistema educatiu que tenim.

Què és el que hem de fer a l'ensenyament per contribuir a la normalització lingüística i capgirar aquesta situació de substitució?

Doncs és ben senzill: actuar en tot moment, dels del nostre àmbit, perquè el català esdevengui la llengua única de l'ensenyament. Perquè avancem el més ràpidament possible cap a un sistema educatiu catalano-cèntric: centrat en la nostra identitat cultural, lingüística i nacional. Una escola amb llengua i continguts catalans. Una escola moderna democràtica i de qualitat. Una escola europea, però europea per la via directa, per la drecera, sense haver de passar per la torta de Madrid i del castellà.

Però no hem de caure en l'error de situar aquesta fita com una meta il·lusòria, com un propòsit per un demà que mai arriba i que a més d'un serveix de pretext per no fer avençar la situació tot el que cal i es pot.

El que sovint no és diu i s'amaga és que aquesta fita, amb més o menys puresa, és ja realitzable ara i hi ha

exemples d'escoles a les Illes que ho confirmen. La normalització es fa dia a dia, moment a moment, guanyant petites parcel·les de la vida en català. La meta, l'objectiu és que aquests exemples deixin de ser l'excepció de la norma castellanitzadora. La meta és la generalització total d'aquests casos d'ensenyament catalano-cèntric.

Es per tant una tasca de tots, cadascú des del seu àmbit concret pot impulsar, pot ajudar, pot generar un cas de catalanització dins l'ensenyament, com a pare, com a mestre, com a veí, com a polític, com a sindicalista, com a agrupació cultural, etc.

Per sort, i també per desgràcia, l'avanç encara depen de bona mesura de la voluntat de les forces vives del nostre poble. El "passotisme", el no compromís, el no conflicte són els grans aliats de l'enemic castellanitzador.

Til Stegmann ho deixa ben clar al seu llibre "Catalunya vista per un alemany": **cada passa que aquí, a ca nostra, deixam donar al castellà és una passa que arraconam el català.**

A nivell polític exigim el traspàs immediat de les competències educatives. Com una de les mesures més urgents per sortir d'aquesta si-

tuació de constant agressió als drets lingüístics i culturals sense viabilitat de solució. Tot i que sabem que les competències no seran la panacea de tots els nostres mals, que podem tenir competències i no avançar en la consecució d'un sistema educatiu català.

Però, com he dit abans, no ens podem fer mar de mans a la fita exclusiva de les competències educatives, de manera que això ens impedeixi avançar diàriament en la catalanització del món educatiu.

L'any passat ja vaig denunciar que l'avanç espectacular de l'ensenyament en català dels darrers cursos havia tocat sòtil, les xifres d'enguany ho evidencien encara més. Hem tengut un avanç basat en el voluntarisme però això té els seus límits i hi hem arribat.

Els qui tenen el poder de la gestió educativa no poden posar en perill els avenços fets en l'ensenyament en català supeditant-los a la consecució de les competències.

Ara mateix són necessàries i urgents mesures que ajudin a enfortir i a consolidar la fràgil estructura aconseguida:

- Es necessari aconseguir que a cada centre en català hi arribi un ensenyant amb el coneixement qualificat de la llengua i cultura

catalana.

- Es necessari donar el suport institucional als centres que fan l'ensenyament en català: administratiu, material i econòmic.

- S'ha d'abolir la vexació d'haver de demanar permís.

- S'ha d'assegurar que tota escola tenguí el professorat necessari per impartir l'àrea de llengua catalana.

- Es necessari vetllar pel compliment de les hores reglamentades de català i per la qualitat d'aquest ensenyament.

- Es necessari omplir de contingut el reciclatge derivant-ne l'exigència a concursos i a centres, única manera que el professorat en valorarà la necessitat i la utilitat.

Companys i companyes, quant tot això -i encara- més sigui aconseguit, quan les competències siguin un fet no haurem asgotat, ni de prop fer-hi, l'objectiu guia plantejat al principi, el nord d'un sistema educatiu nostre, dirigit, planificat, gestionat i finançat des d'aquí: **Una escola nacional catalana en una nació lliure.**

La feina és molta i manquen braços. **Gràcies.**

Miquel Monserrat i Rius